

Sygn. akt II UK 131/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Opolu
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt III AUa 575/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił apelację E.G. od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu z dnia 27 grudnia 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Opolu w przedmiocie odmowy prawa do emerytury.

Na tle art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748) Sąd drugiej instancji, aprobuując ustalenia Sądu pierwszej instancji, przyjął, że wnioskodawca wykonywał funkcje kontrolne wobec pracowników pracujących na stanowiskach wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie stale i nie w pełnym wymiarze czasu pracy. Za trafną uznał ocenę, że ustalenie to wynika z dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym z podważających treść świadectwa pracy w warunkach szczególnych zeznań świadków potwierdzających szeroki zakres obowiązków ubezpieczonego, znacznie wykraczający poza stałe oraz wykonywane w pełnym wymiarze czynności kontrolne i nadzorcze.

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 184 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. przez niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego sprawy i przyjęcie, że jego praca w spornym okresie nie była pracą w warunkach szczególnych, oraz art. 184 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. przez pominięcie, że dozór jako stanowisko wyższego szczebla charakteryzuje się wykonywaniem również dodatkowych czynności. Opierając skargę także na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 i art. 382 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. – zarzucił niedokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodu z dokumentu, tj. świadectwa pracy stwierdzającego pracę w szczególnych warunkach, i niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowiska w tym przedmiocie, a także niewskazanie, które dowody (które zeznania świadka lub wnioskodawcy) uznano za podstawę ustalenia, że skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach; art. 233 § 1 w związku z art. 232 k.p.c., przez naruszenie zasady kontradiktoryjności i dokonanie ustaleń zgodnych ze stanowiskiem organu rentowego, pomimo że zakresem postępowania dowodowego objęte były tylko dowody wskazane przez wnioskodawcę, które potwierdzały wykonywanie pracy w szczególnych warunkach.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został umotywowany stwierdzeniem, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Na tę oczywistość wskazywało to, że uzasadniona jest podstawa skargi oraz że zachodzi potrzeba wykładni ujętych w niej przepisów przez odpowiedź na pytanie, „czy w stanie faktycznym sprawy, skarżący wykonując czynności przy bezpośrednim nadzorze przy pracy w kanałach remontowych, mógł wykonywać inne czynności nadzorcze wobec podległych pracownikach na terenie warsztatu oraz placu remontowego i

suma tych czynności (w ramach pełnych 8 godzin) mając na uwadze ich charakter uprawnia do przyjęcia, iż pracował w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy”. W ocenie skarżącego, definitywne rozstrzygnięcie tej kwestii wymaga interwencji Sądu Najwyższego, co niewątpliwie przysłuży się nie tylko ubezpieczonemu, organom rentowym, ale także usprawni i przyspieszy toczące się sprawy sądowe w tym zakresie (art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym ocenie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uzasadnienie przyczyn kasacyjnych sprowadzające się do krytyki oceny dowodów i nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zatem nie może wspierać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z

dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).